

— Азъ те питамъ затова, защото съ тия чохени дрехи, които струватъ повече отъ 20 жълтици, е грѣхота да бждешъ сюрюджия и да ги покжсашъ за единъ месецъ. Язъкъ е за дрехитѣ.

— Не бой се, — рекохъ азъ, — азъ имамъ и дрехи, и пари.

Записа ме.

— Месечна плата ще имашъ по три жълтици и по една рубля, — рече пощаринтъ.

— Стига ми, — казахъ азъ.

Върнахъ се въ хана и разсърдихъ се още повече. Илия, Цеко и Коста захванаха да ме сждятъ, защото съмъ азъ станалъ сюрюджия и защо срамя името на войводитѣ.

— Бре хей хора! — казахъ азъ. — Не знаете ли вие какво може да се роди отъ моето седене? Ще дойде полицейнтъ и ще захване да ми се лигави; а азъ не съмъ наученъ да търпя и да подсмърчамъ. Ако ми каже лошава дума, то азъ твърде лесно мога да се заборава и да го ударя; а отъ това щатъ да произлѣзатъ още по-лошави сетнини. Вие и сами видите какви момци съмъ азъ водилъ по Стара планина; вие и сами знаете, че азъ съмъ билъ началникъ на една юнашка чета, която ме е слушала и която е вървѣла следъ мене на животъ и на смъртъ. Кажете ми сега: мога ли азъ да се утърпя и да позволя на единъ сополивъ полицейнъ да ме води по полицейнтѣ и да ми се смѣе? Мога ли азъ да позволя на единъ гуреливъ началникъ да ме нарича пиянецъ? Азъ съмъ единъ отъ ония хора, които обичатъ правдата... Само за тая правда съмъ станалъ хайдутинъ... По-добре е да стана слуга, нежели да ми кажатъ, че съмъ харамоядецъ. Една зима и съ камъни да ме това-